

ลิวเหยา เล่ม 1

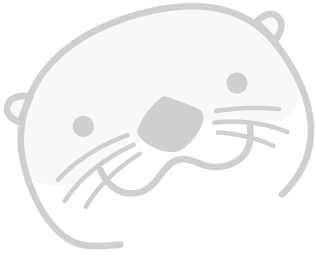
六爻

Priest

เซียน

Bou Ptrn

แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ลิวเฮยา เป็นนิยายแนวเทพเซียนเต็มรูปแบบจาก Priest (พีต้า) นักเขียนชื่อดังผู้มีผลงานที่ได้รับความนิยมมากมาย ตัวละครทุกตัวมีมิติ มีเสน่ห์น่าหลงใหล และมีคาร์แรคเตอร์ชัดเจน การดำเนินเรื่องเริ่มตั้งแต่ช่วงที่ตัวละครยังเด็กและค่อย ๆ เติบโตไปเรื่อย ๆ พร้อมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งดีและร้าย จุดนี้ทำให้เรื่องราวยิ่งน่าติดตามมากขึ้น หลายช่วงหลายตอนก็มีความตลกขบขัน เป็นนิยายที่ถือว่าครบรสอีกเรื่องหนึ่ง

เชื่อแน่ว่าความสัมพันธ์ของศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลายจะทำให้ผู้อ่านวางหนังสือเล่มนี้ไม่ลง

Rose
PUBLISHING

มกราคม 2563

บทที่หนึ่ง

เฉิงเฉียนอายุเกษม¹ สิบขวบ รูปร่างเจริญเติบโต เชื้อง้ำตามอายุไม่ทัน

ย่างเช้าที่ยงวัน เขาหอบพินจากปากประตูเรือนเข้ามาในห้องโถง แต่หอบพินทั้งมัดไม่ไหว ต้องวิ่งไปมาสองเที่ยว แล้วจึงเช็ดเหงื่อร้อน ก้มหน้าก้มตาติดไฟทำอาหารอย่างสบายใจ

หลายวันนี้ในบ้านมีอาคันตุกะ บิดาเขายุ่งอยู่กับการรับแขก หน้าที่ เช่นล้างผัก ทำอาหาร ติดไฟ และตัดพินทั้งหมดจึงตกอยู่ที่เขา ทำให้เขา ยุ่งจนกลายเป็นลูกข้างชาล้นลูกหนึ่ง ก่อลมแห่งความอ่อนล้าขึ้นได้ทุกที่ ทุกเวลา

เพราะรูปร่างเตี้ยเกินไป แม้เฉิงเฉียนอ้อมถึงแท่นวางหม้อแล้ว แต่พอหยิบจับหม้อใหญ่ขึ้นมาก็ยังคงไม่สะดวกอยู่บ้าง เขาจึงหาเก้าอี้สั้นๆ ตัวหนึ่งจากในซอกมุมห้องโถงมาเหยียบไว้

ขาทั้งสองของเก้าอี้สั้นยาวไม่เท่ากัน มีทั้งเฉเข้าและเฉออก เฉิงเฉียนเรียนรู้การเหยียบเก้าอี้ทำอาหารตั้งแต่อายุหกขวบแล้ว หลังจากเกือบหน้าคะมำลงไปในห้องจนกลายเป็นหน้าแกงเนื้อคนนับครั้งไม่ถ้วน เขาก็ได้เรียนรู้แล้วว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขกับที่รองขาอันไม่สมดุสน้อย่างไร

¹ การนับอายุแบบจีน โดยนับตั้งแต่วันปฏิสนธิ ซึ่งจะเท่ากับอายุจริงบวก 1 ปี

จะรักษาสมดุลอันโคลงเคลงนี้อย่างไร

วันนี้ ขณะที่กำลังยืนอยู่บนเก้าอี้น้อยพลางเติมน้ำในหม้อใหญ่
ด้านบน พี่ชายก็กลับมาแล้ว

พี่ชายคนโตแห่งสกุลเจิงอายุสิบห้าปี นับว่าโตเป็นหนุ่มแล้ว เขาพา
กลิ้งเหว้อทัวร์วงเดินเข้ามาในห้องโถงอย่างไร้สัมเสียด กวาดตามองรอบด้าน
แวบหนึ่ง จากนั้นใช้มือข้างหนึ่งดึงน้องชายลงมาจากบนเก้าอี้น้อย ผลัก
แผ่นหลังเขาไม่หนักไม่เบา กล่าวเสียงทุ้มต่ำ “ข้าเอง เจ้าไปเล่นเถอะ”

เจิงเฉียนยอมไม่มีทางออกไปเล่นอย่างไม่คิดอะไรได้โดยแท้จริง เขา
เรียกพี่ชายหนึ่งคำด้วยความน่ารัก จากนั้นนั่งย่อกายอยู่ด้านข้างเงียบ ๆ
ส่งเสียงฮึบ ๆ พลาดดึงหีบลมออกมา

เจิงต้าหลาง² ก้มหน้ามองดูเขาแวบหนึ่ง มิได้กล่าวอะไร เพียงแต่
สายตามีความซบซึ้งนอนอยู่บ้าง

สกุลเจิงมีบุตรสามคน เจิงเฉียนเป็นคนรอง กระทั่งเย็นวันก่อนหน้า
ที่อาคันตุกะท่านนั้นจะมา เจิงเฉียนยังถูกเรียกว่า ‘เจิงเอ๋อร์หลาง’³ อยู่
ต้าหลางรู้ว่าบัดนี้คงจะเรียก ‘เอ๋อร์หลาง’ ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ชื่อเล่น
อันเรียบง่ายนี้พร้อมกับน้องรองของเขาผู้นี้กำลังจะเปลี่ยนแปลงรูปโฉม
เดินทางไกลไปยังหมู่บ้านอื่นแล้ว

อาคันตุกะที่มาเมื่อเย็นวันก่อนท่านนั้นคือนักพรตรูปหนึ่ง ทักว่า
ชื่อแซ่ผู้อื่นไม่เป็นมงคล เรียกขานตนเองอย่างคุยโวโอ้อวดว่า ‘ผู้บรรลุมัชฌิม’
เพียงแต่ดูจากรูปร่างหน้าตา ผู้บรรลุนี้คงมิได้มีวิชาจริงแต่อย่างใด เห็นเพียง
เขาไว้เคราแพะหรือมเหริ่มแถบหนึ่ง ดวงตาสามเหลี่ยมทั้งคู่กึ่งปิดกึ่งเปิด
ได้ชุดคลุมยาวพลิ้วพลิวแผยให้เห็นขาเรียวยาวผอมกะหร่องคู่หนึ่ง มอง
ไม่ออกว่ามีสง่าราศีแต่อย่างใด กลับเหมือนเป็นชินแสดูดวงที่ลอกกลาง
ตัมตัมเสียมากกว่า

เดิมผู้บรรลุผ่านทางมาที่นี้ระหว่างทัศนจักร รุดหน้ามาขอตัมน้ำสักชาม

² คำเรียกบุตรคนโต

³ คำเรียกบุตรคนรอง

คิดไม่ถึงว่าจะได้พบกับเจิงเอ๋อร์กลาง

ตอนนั้นเจิงเอ๋อร์กลางเพิ่งวิ่งกลับมาจากด้านนอก... หมู่บ้านมีธงเชิง⁴ ชราที่เนิ่นนานแล้วยังสอบไม่ผ่านเสียที่ผู้หนึ่ง รับสอนหนังสือนักเรียน วิชาของธงเชิงชราเหลวไหลยิ่งนัก เรียกเก็บเพียงของกำนัลอย่างโหดร้ายสุดขีด เนื้อแห่งกับผักผลไม้ของครอบครัวชาวนาเขาล้วนไม่เหลือบแด จะรับเฉพาะเงินทองของมีค่า อีกทั้งจำนวนไม่แน่นอน... ทุกครั้งที่ถูกลงหมัดก็จะยื่นมือขอจากนักเรียนอีก

ด้วยการปฏิบัติตัวของเขาไม่เหมาะแก่การถ่ายทอดความรู้บรรยายตำราปราชญ์โดยแท้จริง แต่จนปัญญาที่เด็กในหมู่บ้านหาโอกาสเรียนหนังสือได้ไม่มากนัก หลายสิบหลี่โดยรอบหาอาจารย์ที่สอนหนังสือเป็นคนที่สองไม่ได้อีกแล้ว

ด้วยสถานภาพครอบครัวสกุลเจิง คงไม่มีเงินสำรองให้บรรดาบุตรไปเรียนหนังสือ แต่พวกที่ชอบพูดจาเสียดสีอ้อมค้อมเหล่านั้นราวกับมีแรงดึงดูดประหลาดบางชนิดต่อเจิงเอ๋อร์กลาง เขามิอาจไปฟังอย่างโจ่งแจ้ง จึงได้แต่ไปลอบฟังอยู่เป็นประจำ

ธงเชิงชรารู้ว่าน้ำลายที่กระเซ็นออกมาทุกเม็ดล้วนเกิดมาจากความเพียรพยายาม จึงไม่ยอมให้ผู้คนฟังเปล่า บรรยายได้ครั้งหนึ่งก็ต้องออกมาตรวจตรารอบหนึ่งด้วยความหวาดระแวงอยู่เสมอ

เจิงเอ๋อร์กลางเองก็จำต้องแปลงกายเป็นลิง หลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ในต้นไม้ใหญ่ตรงปากประตูเรือนของธงเชิงชรา ทุกครั้งที่ลอบฟังล้วนต้องฟัง ‘การฝึกปฏิบัติตน การบริหารตระกูล การปกครองแคว้น’ จนหน้าผากผุดเหงื่อร้อนออกมา

เย็นเมื่อวานเจิงเอ๋อร์กลางถูกบิดาสั่งให้ยกน้ำชามหนึ่งมาให้อาคันตุกะในสภาพเหงื่อร้อนท่วมศีรษะ ทว่าอาคันตุกะประหลาดผู้นั้นหาได้รับไม่ เขายื่นมือที่แห้งเหี่ยวราวกับกิ่งไม้เย็นเฉียบข้างหนึ่งออกมา มิได้จับกระดูก⁵

⁴ คำเรียกปัญญาชนที่สอบขุนนางไม่ผ่าน

⁵ การดูดวงชนิดหนึ่ง

และมีได้ใช้ทักษะพลังหายากแปลกประหลาดอะไร เพียงแค่เซย์ไบหน้าของ
เออร์หลงขึ้นเบา ๆ สบตากับเด็กน้อยที่พยายามเลียนแบบ ‘ปัญญาชน’
อย่างสุดความสามารถผู้นี้แวบหนึ่ง

ไม่รู้ว่ามีผู้บรรลุมองเห็นแววอะไรจากในแวบนี้ หลังมองดูเสร็จ
เขาพยักหน้าอย่างพิลึกพิลั่น เอ่ยปากกับคนสกุลเจิงอย่างออกท่าออกทาง
เกินจริง “ข้าเห็นพรสวรรค์ของเด็กคนนี้ยอดเยี่ยม ภายหน้าอาจก้าวหน้า
ถึงที่สุดได้ ไม่น่าว่าจะมีโชคใหญ่ มีโชสต์วีรน้อยในสระน้ำ”

ขณะที่ผู้บรรลุล่าคำพูดนี้ ต่ำหลงเองก็อยู่ในที่นั่น ต่ำหลงเป็น
เด็กฝึกงานติดตามเจ้าแก็กอยู่ภายนอก เคยเห็นคนขึ้นเหนือล่องใต้จำนวน
หนึ่ง ย่อมรู้สึกว่ามันเป็นการเปิดหูเปิดตาเล็กน้อย เพราะยังไม่เคยได้ยิน
เรื่องที่ว่าตาคุณเดียวก็สามารถมองออกว่าพรสวรรค์จะดีหรือร้ายได้มาก่อน

ต่ำหลงกำลังคิดโต้แย้งนักต้มตุ๋นแห่งยุทธจักรผู้นี้ด้วยความเหยียด-
หยาม แต่ไม่ทันเอ่ยปากเขาก็พบว่าบิดาของตนเองกลับหลงคำหลอกลวงนั้น
แล้ว จึงเข้าใจอะไรขึ้นมาอย่างอกสั่นขวัญแขวนในทันใด

สกุลเจิงเดิมก็มิได้ร่ำรวย ปีก่อนมารดาเขาให้กำเนิดน้องชายคนเล็ก
อีกคนหนึ่ง น้องชายคนนั้นคลอดอย่างยากเย็น ทำให้มารดาอ่อนแอจนลง
จากเตียงไม่ได้เลย เมื่อเป็นเช่นนี้ในบ้านจึงขาดแรงงานที่ทำงานได้ไปหนึ่ง
คน ช้ำยังมีคนป่วยที่ต้องกินยาทั้งวันเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เดิมทีก็มิได้ร่ำรวย
อยู่แล้ว จึงยิ่งอึดอัดขัดสนกว่าเดิมอีก

ปีนี้การเก็บเกี่ยวไม่ดี ไม่มีฝนตกลงมาสักหยดหลายเดือนแล้ว แล
เห็นที่ร้างผืนหนึ่งซึ่งไม่มีข้าวให้เก็บแม้แต่เม็ดเดียว พี่น้องทั้งสาม...คงจะ
ไม่รอดแล้ว

ต่ำหลงรู้ว่าบิดาคิดอย่างไร ตัวเขาเองติดตามเจ้าแก็กมาได้หนึ่งปีครึ่ง
แล้ว อีกหนึ่งปีครึ่งก็จะทำให้ในบ้านได้เห็นค่าตอบแทนแล้ว เขาเป็นความ
หวังในภายหน้าของสกุลเจิง ส่วนน้องชายคนเล็กยังอยู่ในผ้าอ้อม ผู้เป็นบิดา
มารดายอมทอดทิ้งไม่ได้เป็นอันขาด ก็เหลือเพียงเออร์หลงที่อยู่ตรงกลาง
เป็นเพียงส่วนเกิน เก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าพลกโสให้หนักพรตที่ผ่าน
ทางมารับไปฝึกเป็นเซียนกลับจะเป็นที่ไปอย่างหนึ่ง

หากฝึกสำเร็จก็นับเป็นโชคดีของสกุลเจิง แต่หากฝึกไม่สำเร็จก็
ไม่เป็นไร ให้เขาตามคนอื่นไป ท่องยุทธจักรก็ดี หลอกลวงต้มตุ๋นก็ช่าง มี
ข้าวกินเติบโตได้ก็นับเป็นทางออก

ผู้บรรลุมุ่งชุนกับเสากลักรอครบคร้วที่วิสัยทัศน์คับแคบแห่งสกุลเจิง
ยื่นหมุยี่นแนมวดตกลง ‘การค้าขาย’ ครั้งนี้อย่างรวดเร็ว ผู้บรรลู่ทั้งเศษเงิน
แกนหนึ่งเอาไว้ พวกเขาถือหนึ่งมอบเงิน หนึ่งมอบคน เจิงเอ๋อร์กลาง
เปลี่ยนชื่อเป็นเจิงเฉียนนับจากนั้น บ่ายวันนี้เขาก็ต้องตัดขาดทางโลก
ติดตามอาจารย์ออกเดินทางแล้ว

ต้าหลางห่างกับน้องรองผู้น้อยอยู่หลายปี ยามปกติอยู่ด้วยกันก็ไม่มี
คำพูดอะไรจะคุย หาได้นับว่าสนิทสนมไม่ แต่น้องรองรู้ประสาตั้งแต่เด็ก
ไม่ร้องไห้ ไม่ก่อกวน และไม่เคียดแค้น โห่สะ ใช้เสื้อผ้าที่เหลือของพี่ชาย
อาหารการกินล้วนทำให้น้องชายคนเล็กกับมารดาที่ป่วย มีเพียงทำงาน
ในบ้านเป็นหลัก ไม่เคยบ่นว่า

แม่ปากต้าหลางมิได้กล่าว แต่ในใจก็รักน้องชายคนนี้

แต่จนปัญญาที่ครอบครัวยากจน เลี้ยงดูไม่ไหว ยังไม่ถึงเวลาที่
ต้าหลางแห่งสกุลเจิงอย่างเขาจะดูแลครอบครัว เรื่องใหญ่เรื่องน้อย เขา
พูดไปก็เปล่าประโยชน์

แต่ไม่ว่าอย่างไรนั่นก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข คิดจะขายก็ขายได้หรือ

ต้าหลางยังคงคิดยังไม่สบายใจ มีความคิดจะหยิบกระบายเหล็กใหญ่
ฟาดศีรษะของนักต้มตุ๋นชราผู้นั้นให้ยุบ แต่พอคิดหน้าคิดหลัง สุดท้าย
ก็มึนงง...จะว่าไปแล้ว หากเขามีความกล้านี้จริง ก็ไม่จำเป็นต้องติดตามผู้อื่น
เป็นเด็กฝึกงานคอยรับใช้แล้ว ปล้นสะดมบ้านเรือนโยมิใช่เงินทองจะไหลมา
เทมายิ่งกว่าหรือ

เจิงเฉียนหาได้เงิเวลาที่ไม่วุ่นแผนการของบิดามารดาและความก่อกวน
ของพี่ชาย

แม้ไม่นับว่าหลักแหลมเกินวัย มีอาจเทียบกับเด็กอัจฉริยะที่เป็นกวี
ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ได้รับการแต่งตั้งเป็นอัศวินหาเสนาบดีตั้งแต่อายุสิบสามปี
เหล่านั้นได้ เพียงแค่มิไหวพริบในระดับธรรมดามากกว่าปกติเท่านั้น

บิดาทำงานหามรุ่งหามค่ำ พี่ชายออกจากบ้านตั้งแต่เช้าจรดเย็น ในสายตามารดาแม้พี่ใหญ่กับน้องเล็ก แต่ไม่เคยมีเขาอยู่ ด้วยเหตุนี้ แม้ในบ้านสกุลเจิ้งไม่มีผู้ใดตีเขาต่ำเขา และไม่มีผู้ใดสนใจเขา แต่สิ่งเหล่านี้ เจิ้งเฉียนรู้ดีแก่ใจ เขารู้จักกาลเทศะแต่กำเนิด พยายามไม่มองเงาให้ผู้คน ชิงชิง เรื่องที่เกินเลยที่สุดที่เคยทำตั้งแต่เกิดมาก็เพียงแค่อัปตันไม้ที่ถั่งเซิง ฆราปลุก ฟังตำราปราชญ์อันเหลวไหล

เขาสุขุมรอบคอบ ขยันหมั่นเพียร เห็นตนเองเป็นบริกรน้อย คนงาน น้อย ขำรับใช้น้อย...เพียงแต่ไม่เคยเป็นบุตรชาย

เจิ้งเฉียนไม่รู้เลยว่าความเป็นบุตรชายมีรสชาติอย่างไร

เดิมเด็กน้อยควรพูดเป็นต้อยทอຍ กระจดโอดโตน แต่ในเมื่อ เจิ้งเฉียนมิใช่บุตรชาย ย่อมไม่มีสิทธิ์พูดมากและซุกซน ในใจเขามีคำพูด แต่เก็บงำไว้ทั้งหมด หากเป็นเช่นนี้ต่อไปก็มิอาจแพร้งพรายสู่ภายนอก จำต้องซ่อนไว้ภายใน ทิมแห่งจิตใจจนเป็นหลุมเป็นบ่อมากมายในทรวงอก น้อย ๆ ของเขา

เจิ้งเฉียนที่จิตใจด้านชาารู้ว่าตอนนี้บิดามารดาเขาไปแล้ว แต่ในใจ กลับสงบอย่างประหลาด ราวกับคาดคิดไว้แล้วว่าจะมีวันนี้

ก่อนออกเดินทาง มารดาที่ป่วยไข้ผู้นั้นของเจิ้งเฉียนลงจากเตียงเป็น ครั้งแรก เรียกเขามาข้างเตียงอย่างตัวลั่นนังนง ยัดห่อของเล็ก ๆ ห่อหนึ่ง ให้เขาด้วยขอบตาแดงกำ ด้านในมีเสื้อผ้าสะอาดหลายชุดกับแป้งหมักทอด หนึ่งโหล เสื้อผ้าไม่ต้องกล่าวถึง ยังคงเป็นสิ่งที่พี่ชายสวมไม่ได้แล้ว ส่วน แป้งนั้นบิดาเป็นผู้ทำทั้งคืนเมื่อวันก่อน

ถึงอย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง มารดามองดูเขา อด ยืนมือล้วงเข้าไปในแขนเสื้อมิได้ เจิ้งเฉียนเห็นมารดาหยิบเหรียญทองแดง พวงหนึ่งออกมาเมื่อสิ้นระริก เหรียญทองแดงที่เป็นหลุมเป็นร่อง ลีลัน มีดมนั้นพลันสะกิดหัวใจอันเยือกเย็นของเจิ้งเฉียน เขาเหมือนสัตว์น้อย ที่แข็งเยือกตัวหนึ่ง ขยับปลายจมูกอยู่ในพื้นหิมะ ได้กลิ่นของมารดาเล็กน้อย

แต่เงินพวงนั้นถูกบิดาเขาพบเห็น จึงกระแอมไอหนัก ๆ หนึ่งเสียงอยู่ ด้านข้าง มารดาจึงจำต้องสอดเงินพวงนั้นกลับไปด้วยน้ำตาที่เอ่อลล

จากนั้นกลิ่นของมารดาที่เป็นดั่งนุพมาในกระจก ดวงจันทร์กลางวาริ
ก็มลายหายไปอีกครั้งในบัดดล โดยที่เฉิงเฉียนไม่ทันได้ประจักษ์

“เออร์กลางมาหีน” มารดาที่ไม่มีหัวใจจิตหัวใจจงมือของเฉิงเฉียนพาไป
ในห้อง เดินได้ไม่ถึงสองก้าวก็หอบหายใจแฮกๆ นางหาเก้าอี้กว้างตัวหนึ่ง
นั่งลงอย่างอ่อนเพลีย ซึ่งไปยังตะเกียงน้อยที่แขวนอยู่บนหลังคา ถ้ามองอย่าง
ไร้เรี่ยวแรง “เออร์กลาง เจ้ารู้ใหม่ว่านั่นคืออะไร”

เฉิงเฉียนเงยหน้ามองอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง “ตะเกียงอมตะของ
เซียน”

ตะเกียงน้อยที่รูปลักษณ์ไม่โดดเด่นนี่คือสมบัติสืบทอดของสกุลเฉิง
ของพวกเขา ว่ากันว่าเป็นสินเดิมของยาเทียตของเฉิงเฉียน ตะเกียงขนาด
เท่าฝ่ามือ ไม่มีไส้และไม่ใช้น้ำมันตะเกียง ใต้ฐานไม้ดำโบราณเรียบง่ายสลัก
คาถาไว้สองแถว มันจึงสามารถเปล่งแสงได้เอง ส่องสว่างท่ามกลางพื้นที่
อันคับแคบแห่งนั้นตราบนานเท่านาน

เพียงแต่เฉิงเฉียนมักคิดไม่ตกว่า ของเล่นบ๊าบอที่แขวนอยู่ตรงนี้
นอกจากเรียกแมลงในฤดูร้อนแล้วยังมีประโยชน์อะไรอีก

ในเมื่อเป็นสิ่งของของเซียน ก็ไม่จำเป็นต้องมีประโยชน์ใช้สอยจริง
แต่อย่างใด ขอเพียงถือออกมาโอ้อวดครั้งสองครั้งขณะเพื่อนบ้านมาเป็น
อาคันตุกะได้ สำหรับคนชนบทแล้ว มันก็คือสมบัติที่สามารถสืบทอดต่อไป
ได้อีกหลายชั่วอายุคน

ที่เรียกว่า ‘เครื่องใช้เซียน’ ก็เพราะเป็นสิ่งของที่ ‘เซียน’ สลักคาถาแล้ว
ปฤชุนจะเลียนแบบก็เลียนแบบมิได้... ประเภทของเครื่องใช้เซียนมีจำนวน
มาก มีหน้าซ้ำประโยชน์ยังหลากหลาย มีสิ่งของเช่นตะเกียงที่ไม่ต้องเติม
น้ำมัน กระจาดที่ไม่กลัวไฟเผา เตียงที่อุ่นในฤดูหนาวเย็นในฤดูร้อน ก็
เพียงพอแล้ว

แต่ก่อนปากทางเข้าหมู่บ้านเคยมีนักเล่นนิทานที่เคยท่องยุทธจักร
คนหนึ่ง เขาเล่าว่า ในเมืองใหญ่อันเจริญรุ่งเรือง มีบ้านที่ก่อด้วย ‘อิฐเซียน’
สะท้อนแสงแดดดั่งหลังคากระเบื้องเคลือบ หงูเหราแยงตาราวกับพระราชวัง
สามชั่ววัยที่บ้านคนรวยใช้ยังมียันต์ที่เซียนชั้นสูงขีดเขียน สามารถป้องกัน

ร้อยพิษ ขจัดร้อยโรค แผ่นกระเบื้องชิ้นหนึ่งของขามที่แตกราคาสีดำลึกลง แต่กลับยังคงทำให้ผู้คนนิยมไม่เสื่อมคลาย

‘เซียน’ ก็คือ ‘ผู้บำเพ็ญ’ เรียกได้อีกอย่างว่า ‘นักพรต’ หรือ ‘ผู้บรรลู่’... โดยทั่วไปอย่างหน้าคือการเรียกขานตนเอง ฟังแล้วเห็นได้ชัดว่าถ่อมตัว เล็กน้อย

ว่ากันว่าพวกเขาดูดูปราณชำระล้าง ลือสารกับฟ้าดินเพื่อที่จะพบหนทาง หากฝึกปรีดลึกล้ำขึ้นอีกยังสามารถอิมทิพย์ เห็นฟ้ามุดดิน ถึงขั้นเป็นอมตะ สำเร็จเป็นเซียน...ตำนานต่าง ๆ นานาแพร่หลายกว้างขวางอย่างยิ่ง แต่เซียนที่แท้จริงมีกี่จุมูกี่ตา ก็ไม่มีผู้ใดเคยพบเห็นมาก่อน เพียงแค่ฟังเรื่องราว ปาฏิหาริย์เท่านั้น

บรรดาเซียนพเนจรไม่เป็นหลักแหล่ง เครื่องใช้เซียนที่ดียังมีค่าหาได้ยาก เหล่าขุนนางสูงศักดิ์ต่างแห่กันตามหา

ฮูหยินสกุลเจิงก้มตัวลง มองดูเจิงเจียนอย่างเศร้าโศก ถามด้วยเสียงอบอุนเสมือนเอาใจ “รอเออร์กลางสำเร็จกลับมา ทำตะเกียงอมตะให้แม่สักดวงได้หรือไม่”

เจิงเจียนมิได้ตอบ เพียงแค่เบิ่งตามองดูนางแวบหนึ่ง แล้วกล่าวอย่างใจแคบ “ฝันไปเถอะ วันนี้ท่านส่งข้าออกประตู ต่อไปข้าไม่สนว่าจะสำเร็จหรือไม่ จะเป็นหรือตาย เป็นสุกรหรือสุนัข ข้าล้วนไม่มีทางกลับมา มองดูท่านอีกแม่แต่แวบเดียว”

ฮูหยินสกุลเจิงตกตะลึงฉับพลัน นางพบว่าเด็กคนนี้ไม่เหมือนบิดามารดา กลับมีเงาพี่ชายของนางเล็กน้อย

พี่ชายนางคือคว้นชาวกลุ่มเล็ก ๆ ที่พวยพุ่งออกมาบนหลุมศพบรรพบุรุษของนาง เขาไม่เหมือนลูกชานาตั้งแต่เด็ก หน้าตาเหมือนภาพวาด บิดามารดาส่งเขาเรียนหนังสือจนสิ้นเนื้อประดาตัว เขาเองก็ปากบั่น อายูลิบเอ็ดขวบสอบได้ชื่อไฉ่⁶ ผู้คนต่างบอกว่าบ้านนางมีเทพเหวินชวี⁷ มาประทับ

⁶ ผู้ผ่านการสอบระดับท้องถิ่น

⁷ เทพแห่งโชคลาภ การศึกษา และการสอบเข้ารับราชการ

เพียงแต่เทพเวรินชีวิตคงไม่ยากอยู่บนโลกมนุษย์นานนัก ยังไม่ทันสอบจวีเทริน^๘ ก็ป่วยจนสิ้นใจไปเสียก่อน

ตอนที่พี่ชายตาย สูหยินสกุลเฉิงยังเด็ก ความทรงจำบางอย่างเลือนรางไปแล้ว ตอนนี้นำลั่นหวนระลึกขึ้นมา ตอนที่คนผู้นั้นมีชีวิตอยู่ก็เป็นเช่นนี้ ไม่ว่าในใจจะสุขสันต์เปรมปรีดิ์หรือว่าโกรธแค้นยวสุดขีด เขาล้วนเพียงแค่มองดูอย่างพ่วนคลายเช่นนี้ ระวังอารมณ์จนสงบเสงี่ยม ซ้ำยังชวนให้บังเกิดความหวาดกลัวในใจ อย่างไม่รู้ไม่สนิทสนม

สูหยินสกุลเฉิงคลายมือที่จูงเฉิงเฉียนออกอย่างควบคุมมิได้ ในขณะที่เดียวกันเฉิงเฉียนก็ถอยหลังครึ่งก้าวอย่างไม่เหลือเยื่อใย

เขาจึงตัดบทแห่งการจากกันตลอดกาลของแม่ลูกโดยพลันอย่างอ่อนโยนแต่ไร้เยื่อใยเช่นนี้

เฉิงเฉียนคิดว่าการกระทำทั้งหมดทั้งมวลของเขาทำให้เกิดจากความอาฆาตแค้นไม่ ความอาฆาตแค้นไม่มีเหตุผล...บิดามารดามีบุญคุณให้กำเนิดและเลี้ยงดู ต่อให้บุญคุณของพวกเขาเล็กละเลินเลื่อย เลี้ยงดูได้ครึ่งหนึ่งก็ไม่เหลือขวเลเขาแล้ว เช่นนั้นอย่างมากที่สุดก็ถือว่าความชอบกับความผิดหักล้างกันพอดี

เขาก็มหันมามองดูปลายเท้าของตนเอง ในใจกล่าวกับตัวเองว่า ในสายตาศาสดาบิดามารดาไม่มีเขา นี่ไม่เป็นไร ชายเขาให้ภักพรตตาสามเหลี่ยมผู้หนึ่ง นี่ก็ไม่เป็นไรเช่นกัน

^๘ ผู้สอบผ่านระดับมณฑล

บทที่สอง

เจียงเจียนตามผู้บรรลุผู้ชุนไปแล้ว

ผู้บรรลุผู้ชุนรูปร่างเหมือนต้นไม้เขียว ผมมองเห็นเส้นเลือด บนศีรษะสวมหมวกที่โยกเยกจวนจะร่วงหล่น มือข้างหนึ่งจูงเจียงเจียนเหมือนเช่นหัวหน้าคณะละครที่ท่องยุทธจักรแสดงกายกรรมจูงเด็กรับใช้ที่ลักพาตัวมาใหม่ของเขา

เจียงเจียนรูปลักษณ์ภายนอกยังคงเป็นเด็กชาย แต่ภายในกลับมีหัวใจของเด็กหนุ่มแล้ว

เขาเดินไปอย่างหนึ่งเงียบยั้งนัก แต่สุดท้ายก็ยังคงอดหันหน้ากลับมามองดูแวบหนึ่งมิได้

เขาเห็นมารดาสะพายตะกร้าขาด ในตะกร้าคือน้องชายคนเล็กที่กำลังหลับสนิท และเขายังเห็นใบหน้าพร่ำเลือดที่กำลังร้องไห้ของมารดา ส่วนบิดาก็ม้วนหน้ายื่นนั่งอยู่ด้านข้าง ไม่รู้ว่าถอนหายใจหรือรู้สึกผิด ไม่ยอมเงยหน้ามองดูเขาอีกแม้แต่แวบเดียว เพียงยื่นเป็นเงาสีเทาตาสายหนึ่ง

เจียงเจียนละลายตากลับมาโดยไม่อาลัยอาวรณ์แต่อย่างใด หนทางข้างหนัารางเลื่อนเหมือนเป็นความมืดมนอนธการอันไร้ขอบเขต เขาจับมืออันผอมแห้งข้างนั้นของอาจารย์ ราวกับจับตะเกียงสมบัติตกทอดของสกุลเจียงดวงนั้น...แม้มีคำว่า 'เซียน' ต่อท้ายอวดอ้างอย่างไม่ละอาย แต่มันก็ยังคงได้แต่ส่องรัศมีไม่กี่ชุนใต้ฝ่าเท้า เป็นของประดับมากกว่าของใช้จริง

โดยทั่วไปการเดินทางมีอยู่สองวิธี วิธีหนึ่งเรียกว่า ‘ทัศนจักร’ อีกวิธีหนึ่งเรียกว่า ‘พเนจร’

เฉิงเฉียนติดตามอาจารย์ของเขา ไม่ใช่แค่บนถนนกลางดินถนนกลางทราย แต่ยังต้องถูกตาเฒ่าผู้หนึ่งกล่าวหลักการเหลวไหลรอกหู ไม่คู่ควรแม้แต่จะใช้คำว่า ‘พเนจร’ เสียด้วยซ้ำ

หากกล่าวถึงการฝึกเขียนแสงธรรม เฉิงเฉียนเองก็เคยได้ขึ้นมาบ้าง โลกหล้าคิดฝันเกินจริง คนที่ต้องการถามหาสำนักเขียนมีมากเสมือนปลาจี้ข้ามแม่น้ำ

รัชสมัยอดีตจักรพรรดิ สำนักใหญ่น้อยบนถนนเหมือนเช่นกบและคางคกในแอ่งน้ำหลังฝนตก ไม่ว่าจะเป็นาดีสาดสาหรือใครก็ตาม ขอเพียงลูกหลานในบ้านเจริญรุ่งเรืองไม่น้อยไปกว่าเด็กเหลือขอ ทั้งหมดล้วนกรูกันไปใช้เส้นสายส่งไปยังสำนักต่าง ๆ เพื่อแสงเขียนถามมรรคา ร่ำเรียนนาที่จำพวก ‘อกแกร่งหลายหินยักษ์’ นอกจากนี้แล้วก็ไม่เห็นผู้ใดประสบความสำเร็จแต่อย่างใด

ในตอนนั้น คนที่ปรุงยาอายุวัฒนะมีมากกว่าคนที่ทำอาหาร คนที่ท่องตำรา มีมากกว่าคนที่ทำนา ถึงขั้นหลายปีผ่านไปไม่มีผู้ใดอ่านหนังสือฝึกยุทธ์อย่างจริงจัง ทำให้เหล่านักต้มตุ๋นแห่งยุทธจักรที่ไม่ทำการทํานานเพ่นพ่านไปทั่ว

ว่ากันว่าเป็นช่วงเวลาแพร่หลายที่สุดของการแสงเขียนถามมรรคา อำเภอหนึ่งมีเพียงแปดหมู่บ้านในสิบหลี่ ตั้งแต่ตะวันออกเรียงไปจนถึงตะวันตก แต่สำนักฝึกเขียนกลับตั้งเรียงรายมากถึงยี่สิบกว่าแห่ง แค่อื้อเคล็ดวิชากันสนั่นขมิไม่เก่าไม่ใหม่จากพ่อค้ารายย่อย ก็กล้าปักธงฝึกเขียนรวบรวมทรัพย์เรียกคนโดยมิชอบ

หากคนเหล่านี้เห็นท้าวขึ้นสวรรค์ได้จริง ก็ไม่รู้ว่าประตูสวรรค์ทิศใด¹ จะจุดคนมากเพียงนี้ได้หรือไม่

แม้กระทั่งโจรภูเขาที่ปล้นสะดมบ้านเรือนก็ต้องเอะอะไว้วายตาม

¹ ประตูหลักในการเข้าสู่สวรรค์

เปลี่ยนชื่อเป็น ‘ค่ายเฮยหู²’ ‘พรรคเอ้อหลง³’ ที่แต่เดิมคือ ‘อารามชิงเฟิง⁴’ ‘เรือนเสวียนซิน⁵’ แล้วค่อยสร้างมายากลจำพวก ‘หีบของในกระโถนน้ำมัน’ ‘อ้าปากพ่นไฟ’ จำนวนหนึ่งขึ้นมา ร้องพึมพำส่งเดชก่อนที่จะดักปล้นกลางทาง ชูจนผู้ผ่านทางต่างยกทรัพย์สินให้จนหมดตัว

อดีตจักรพรรดิมีภุมิหลังเป็นทหาร เป็นคนหยาบกระด้างที่อารามฉุนเฉียว รู้สึกว่าหากประชาชนฝึกบำเพ็ญตามสภาพสังคมเสื่อมทรามเช่นนั้นต่อไป แคว้นต้องไม่เป็นแคว้นแน่ จึงออกราชโองการฉบับหนึ่ง หมายถึง ‘เทพเซียน’ ใหญ่หน้อยที่วางอำนาจบาตรใหญ่ในหมู่บ้านเหล่านี้ทั้งหมด ไม่ว่าจะ เป็นเทพจริงหรือเซียนปลอม ต้องถูกเนรเทศไปยังที่รกร้างห่างไกล

ราชโองการที่เดิมควรสะท้านฟ้าสะเทือนดินฉบับนี้ไม่ทันออกจากประตูวัง ขุนนางทั้งราชสำนักล้วนได้ยื่นข่าว คนกลุ่มหนึ่งตกใจจนวิญญานหลุดลอย กลิ้งออกมาจากที่นอนในคืนนั้น วิ่งไปเรียงแถวหน้าตำหนักใหญ่...ขุนนางเล็กอยู่หน้า ขุนนางใหญ่ปิดท้าย เตรียมวิ่งชนเสาหน้าตำหนักใหญ่ เพื่อกราบทูลตัดทอนด้วยความตายที่ละคน เกรงว่าหากฝ่าบาททรงล่วงเกิน เซียนจะทำลายชะตาบ้านเมือง

ฝ่าบาทมีอาจให้ขุนนางทั้งราชสำนักตายอย่างอนาถได้จริง ๆ อีกอย่าง เสามังกรนั้นก็คงรับไม่ไหว

อดีตจักรพรรดิทรงถูกบีบให้จนพระทัย จำต้องเก็บราชโองการกลับคืน วันถัดมาพระองค์โปรดให้โหรราชบัณฑิตตั้ง ‘สำนักโหราศาสตร์’ ให้โหรจารย์ควบคุมดูแลโดยตรง เชิญผู้บรรลู่ที่จริงแท้แน่นอนหลายท่าน มาคุมแบบอ้อม ๆ กำหนดให้ต่อไปสำนักเซียนใหญ่หน้อยล้วนต้องผ่านการตรวจสอบจากสำนักโหราศาสตร์ หลังตรวจสอบจริงแท้จะได้รับป้ายเหล็ก จึงเรียกรับศิษย์ได้ ห้ามชาวบ้านตั้งสำนักโดยพลการ

แน่นอน แคว้นใหญ่โตครอบคลุมแกมฉนวน ออกตกพันหลี่

² พยัคฆ์หมีพิ

³ หม่าปาตีวโหย

⁴ ลมเย็น

⁵ ใจหมีพิ

เหนือใต้ไกลห่าง คิดจะสั่งการให้เป็นดังใจนั้นคือสิ่งที่เป็นไปได้เลย คำสั่งอันเป็นเอกภาพยังคงมีช่องว่างให้เจาะได้ นับประสาอะไรกับคำสั่งทางการกันสุนัขที่เหลวไหลไม่เป็นชิ้นเป็นอันประเภทนี้

แม้กระทั่งโจรตัดปล้นและคนลักพาตัวราชสำนักยังกำจัดไม่หมดไหนเลยจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องสำนักเซียนจะรับศิษย์ได้หรือไม่ได้

สำนักเซียนจริงไม่เห็นตาเต่าจักรพรรดิอยู่ในสายตา ควรทำสิ่งใดก็ทำสิ่งนั้น เหล่านักต้มตุ๋นยุทธจักรที่ร้อนตัวก็สำรวจขึ้นบ้าง แต่สำรวจได้จำกัด...ป้ายเหล็กป้ายทองเหลืองอะไรต่าง ๆ ใช่ว่าจะปลอมขึ้นไม่ได้

เพียงแต่ความพยายามของอดีตจักรพรรดิก็นับว่าสูญเปล่าทั้งหมดหลังผ่านการทำซ้ำ ตรวจสอบและกวาดค้นซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง แม้ได้ผลน้อยอย่างยิ่ง แต่ลดทอนความกระตือรือร้นในการฝึกเซียนในหมู่ชาวบ้านลงได้มาก กอปรกับละแวกใกล้ไกลไม่เคยได้ยินว่ามีผู้ใดฝึกสำเร็จได้จริงแต่อย่างใด นานวันเข้าทุกคนบ้างทำนา บ้างเลี้ยงแพะ ไม่ฝึกกลางวันอีกแล้ว

เมื่อฝ่าบาทองค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์ ความนิยมฝึกเซียนในหมู่ชนราวกับลมหายใจเหืออกสุดท้าย กระแสความมกมายผ่านไปแล้ว ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันทรงทราบดีว่าน้ำขุนเกินไปย่อมไม่มีปลา จึงทรงเลือกที่จะหลับพระเนตรข้างหนึ่งลืมพระเนตรข้างหนึ่งมองนักต้มตุ๋นที่ใช้การฝึกเซียนสร้างชื่อเสียงเหล่านั้น ประชาชนไม่ฟ้องร้องทางการก็ไม่สืบสวน

ต้นสายปลายเหตุเหล่านี้เฉิงเฉียนเคยฟังกงเซิงชราเล่ามาแล้วรอบหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ในสายตาเขา ไม้กระบองที่จูงเขาอยู่ก็คือไม้กระบองบริสุทธ์อันหนึ่ง...อย่างมากที่สุดก็เป็นแค่ไม้กระบองที่จัดหาอาหารให้ ไม่มีอะไรควรค่าให้เคารพนับถือเป็นพิเศษ

มูซุนที่เหมือนไม้กระบองลูบหนวดเล็กที่สะบัดไหวสองเส้นนั้นของเขา ยังคงกล่าวส่งเดชว่า “สำนักเรานามว่าฝูเหยา เจ้าตัวน้อย เจ้าผู้ใหม่ทำอะไรเรียกว่าฝูเหยา”

กงเซิงชราเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ ย่อมไม่ยอมบรรยายถึง เฉิงเฉียนได้รับการสั่งสอนเบื้องต้นจากเขา จะมากจะน้อยก็ต้องได้รับอภินิพลมาด้วยเหตุนี้จึงมีความเหยียดหยามเต็มทรวง แต่กลับยังฝืนทำท่าทางล้างหู

สตั๊บบัง

มู่ซุนจึงยกมือชี้เบื้องหน้าเจิงเฉียน การชี้ของเขาราวกับนำพาพลังวิเศษอะไรมาด้วยสักอย่าง บริเวณที่ไปถึงจึงมีลมแรงหอบหนึ่งก่อกว้างโดยไร้สาเหตุ หมุนวนกวาดหญ้าแห้งบนพื้นฟุ้งตรงสู่ปากฟ้า ไบที่ยุบตัวของหญ้าแห้งสี่เหลี่ยมคมเส้นหนึ่งถูกสายฟ้าที่ผ่าลงมาสายหนึ่งส่องสว่าง แสบทำให้ดวงตาของเจิงเฉียนพร่ามัว

การชี้ด้วยพลังวิเศษอันลึกลับนำพิศวงนี้ทำให้เด็กน้อยมองดูจนปากอ้าตาค้าง

ความจริงตัวมู่ซุนเองก็คาดเหตุสุดวิสัยนี้ไม่ถึง รู้สึกตกตะลึงทันทีพอเห็นว่าตนเองพูดเด็กเหลือขอที่หน้าตาอ่อนโยนจิตใจเยือกเย็นคนนี้ได้แล้ว จึงชักมือกลับอย่างไม่เสียดาย

เขาสอดส่องมืออันผอมแห้งเข้าไปในแขนเสื้อ กล่าวอย่างสบาย ๆ เชิงโอ้อวด “ครั้นนึกเผิงอพยพสู่ทะเลได้ วาริจุโจมสามพันหลี่ หมุนเกลียวไฟพุ่งสูงเก้าหมื่นหลี่ จากไปด้วยอายุเดือนหก... ไร้รูปลักษณะนี้ไร้การผูกมัด แต่โคจรกับสายลมมาจากห้วงเววลึก ไปสู่ปากฟ้าไร้ขอบเขต นี่จึงเป็นผู้เหยาเจ้าเข้าใจหรือไม่”

เจิงเฉียนยอมฟังไม่เข้าใจ ในอกน้อย ๆ ของเขา ความยำเกรงต่อพลังที่ไม่แน่ชัดและการไม่ยอมรับต่อลัทธินอกรีตเหล่านี้ต่างพัวพันกันขึ้นมา ยากที่จะแยกออกจากกัน สุดท้าย เขาพกพาความยำเกรงที่ไม่ยอมรับต่ออาจารย์ วางมู่ซุนกับตะเกียงบ๊อบบอยอดกำแพงที่บ้านของเขาไว้ในตำแหน่งเดียวกัน พยักหน้าด้วยความมึนงง

มู่ซุนขีดหนดขึ้นอย่างพึงพอใจ กำลังจะอาศัยสิ่งนี้ล่าแดงอิทธิฤทธิ์อีกเล็กน้อย แต่ใครจะรู้ว่าสวรรค์ไม่ยอมไว้หน้าเขาแล้ว ปากของเขาไม่ทันอ้าออก คำพูดคุยโวเมื่อครู่ก็เปิดเผย...เห็นเพียงหลังฟ้าร้อง ลมแรงหอบหนึ่งพลันปะทะใบหน้าอย่างทรงพลัง ดับกองไฟเบื้องหน้าของศิษย์อาจารย์ทั้งสองเป็นถ่านมอด จากนั้นจึงเป็นลมคลั่งโหมกระหน่ำ ฟ้าแลบฟ้าร้องประสานเสียงขึ้นมาพร้อมกัน ตะโกนเรียกสี่ห้องฟ้าที่มีเจตนาร้ายมาจากทางตะวันตก

มุซุนไม่สนใจแต่งองค์ทรงเจ้าอีก ร้องตะโกนว่า “ແ່แล้ว ฝนตกหนัก”

กล่าวจบ เขาระโดดขึ้น มือหนึ่งแบกสัมภาระ มือหนึ่งหิ้วเชิงเขียน ก้าวขาที่เสมือนต้นกกทั้งสองข้าง ซอยเท้าคล้ายไก่อีฟ้าคอยาววิ่งหนีเข้าป่าไป นำเสียดายฝนมาเร็วเกินไป ถึงแม้เป็นไก่อีฟ้าคอยาวก็มีอาจหลบโชคชะตาที่ต้องเปลี่ยนเป็นไก่อีตักน้ำฝน

มุซุนอุ้มเชิงเขียนไว้ในอ้อมอก คว่าเสื้อชั้นนอกที่เปียกชุ่มในพริบตาของตนเองคลุมครุณห้อยในอ้อมอกเอาไว้ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย “โอ้ย แ่แล้ว ฝนตกหนัก โอ้ย นี่ต้องไปหลบที่ใด”

เชิงเขียนเคยโดยสารสัตว์ปีกและสัตว์บกนับครั้งไม่ถ้วน...แต่นี่คงเป็นตัวที่โหลงเคลงที่สุดและพุดจาไร้สาระมากที่สุดตั้งแต่เขาเคยนั่งแล้ว

เสียงลมฝนและสายฟ้ากับเสียงโหวกเหวกของอาจารย์ปะปนกัน บนศีรษะของเขาคลุมไว้ด้วยชุดคลุมของอาจารย์จนมองอะไรแทบไม่เห็น แต่กลับได้กลิ่นไม้ที่ระบุงซ์ไม่ได้จากแขนเสื้อคลุมนั้น

แขนข้างหนึ่งของอาจารย์โอบรั้งเขาไว้ตรงหน้าอก ยกมือข้างหนึ่งขึ้นป้องเหนือศีรษะของเชิงเขียนไว้ตลอด กระตุกที่เห็นได้ชัดเจนบนร่างชายชราผู้นี้ที่มเขางจรูสึกเจ็บ ทว่าการกอดกับการป้องกันล้วนเป็นของแท้แน่นอน

ไม่รู้เพราะเหตุใด แม้เมื่อครุ่นกคอยาวตัวนี้จะคุยโวโอ้อวดให้เขาฟังอย่างไม่ละอาย แต่เชิงเขียนราวกับมีความสนิทสนมโดยธรรมชาติประเภทหนึ่งต่ออีกฝ่าย

เชิงเขียนห่มเสื้อชั้นนอกของมุซุน ลอบมองอาจารย์ที่เปียกชุ่มในม่านวรุณผ่านรอยแยกของเสื้ออย่างเงิบ ๆ การได้รับการปฏิบัติอย่างที่เด็กพึงได้รับเป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมาทำให้เขาซึมซับความรู้สึกนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยอมรับอาจารย์ด้วยความสมัครใจ อีกทั้งตัดสินใจแล้วว่า...ต่อให้อาจารย์ท่านนี้มีคำพูดไร้สาระเต็มปาก สังกัดลัทธินอกรีต เขาก็ให้อภัยได้

เชิงเขียนโดยสารอาจารย์ที่พอมจเห็นกระตุก สุดท้ายก็มาถึงอารามเต่าผู้ฟังแห่งหนึ่งอย่างชุ่มโชก

‘การกวาดล้าง’ เป็นวงกว้างในรัชสมัยอดีตจักรพรรดิได้ขจัดสำนักเถื่อน

ไปมากมาย และเหลืออารามเต้าของสำนักเถื่อนไว้ไม่น้อย ต่อมาล้วนกลายเป็นสถานที่พักแรมของยากที่ไม่มีใครบ้านให้กลับและเหล่านักเดินทางไร้ที่พัก

เจิงเฉียนไพล์ศิระระน้อยออกมาจากเลื้อชั้นนอกของมู่ซุน พอเงยหน้าก็สบตากับเซียนใหญ่ที่ตั้งอยู่ในอารามเต้า ทำให้เซียนใหญ่ที่ทำขึ้นจากโคลนนั่นตกใจจนสะดุ้งทันที...เห็นเพียงบนศิระระของเซียนใหญ่นั้นมุ่นมวยผมสองก้อน ใบหน้ากลมและไม่มีลำคอ สีหน้าดูร้าย บนแก้มซ้ายขวาต่างมีสีแดงก่ำวงหนึ่ง ด้านล่างอัปากแยกเขี้ยว ยิ้มยิงฟันที่มีขนาดไม่เท่ากันออกมา

อาจารย์ย่อมมองเห็นแล้วเช่นกัน จึงรีบยกมือขึ้นเปิดตาเจิงเฉียนเอาไว้ เอ่ยปากวิจารณ์อย่างเดือดดาล “เลื้อหนาวแดงดอกท้อ ชุดคลุมเขียวอ่อน เอ้อ การแต่งกายต่ำช้าอัปมงคลเช่นนี้กลับยังมีหน้ากินของบูชาอยู่ที่นั่นอีก เหลวไหลสิ้นดีจริง ๆ!”

เนื่องจากเจิงเฉียนที่เยาว์วัยมีความรู้จำกัด จึงตั้งไม่รู้สาเหตุและตื่นตระหนกเล็กน้อย

มู่ซุนกล่าวอย่างหนักแน่นมีเหตุผล “ผู้บำเพ็ญชำระจิตใจและกิเลสต้องระวังวาจาทำทางอยู่เสมอ แต่งกายสภาพพร้อมจิวเช่นนี้ มีอย่างไหน!”

เขากลับยังรู้ว่าอะไรเรียกว่ามารยาท...เจิงเฉียนเปลี่ยนมุมมองใหม่เล็กน้อย

ในยามนี้เอง กลิ่นเนื้อเลือนรางหอบหนึ่งโชนมาจากด้านหลังอารามเต้าร้าง ชัดจังหวะความเคียดแค้นชิงชังต่อสังคัมมิตมนของอาจารย์ที่กำลังชำระจิตใจและกิเลส

ลูกกระตือกรของมู่ซุนขยับเล็กน้อยอย่างควบคุมมิได้ กล่าวต่อไปไม่ได้ในทันใด เขาพาเจิงเฉียนเลี้ยวไปด้านหลังรูปปั้นต่ำช้าอัปมงคลนั้นมองเห็นยาจกน้อยที่โตกว่าเจิงเฉียนปีสองปีคนหนึ่ง

ยากจนน้อยไม่รู้ใช้เครื่องมืออะไรชุดพื้นโถงด้านหลังของอารามเต้าจนเป็นโพรง กำลังย่างไก่ขทานอวบอันตัวหนึ่งอยู่ด้านใน เขากะเทาะเปลือกโคลนออก กลิ่นหอมหอบหนึ่งอบอวลไปทั่วทุกแห่ง

มู่ซุนกลืนน้ำลายอีกหนึ่งอีก

คนผู้หนึ่งหากชอบผมจนถึงขั้นหนึ่งแล้ว เรื่องบางอย่างจึงทำได้ ไม่สะดวกอย่างยิ่ง อย่างเช่นขณะตะกละ ลำคอเรียวกเล็กที่คล้ายจะเหนียว ไหม้ลงมาได้นั้นก็ไม่สามารถบังคับการตอบสนองตามสัญชาตญาณได้ง่ายนัก

ผู้บรรลุมุ่งขุนวางเฉยเฉยไว้บนพื้น จากนั้นพยายามแสดงให้ศิษย์น้อย ดูว่า ‘ผู้บำเพ็ญต้องระวังวาจาทำทางอยู่เสมอ’

เขาเซ็ดน้ำบนหน้าให้สะอาดก่อน ปั่นหน้ายิ้มด้วยบุคลิกสง่างามตั้งเขยิบ แล้วจึงเอียงอย่างสบายๆ โอนซ้ายเอนขวา กรีดกรายไปข้างกายจากน้อย ต่อหน้าเฉยเฉย กล่าวถ้อยคำรื่นหูยืดยาวอย่างฉะฉาน พรรณนาถึงสำนัก เขยิบต่างถิ่นที่มีเพียบพร้อมทุกอย่างแห่งหนึ่ง พุดจนสองตาของจากน้อย เหลือบแลมา

มุ่งมองดูจากน้อยที่ศีรษะใหญ่ร่างเล็กผู้นั้น หลอกล่ออย่างกระตือรือร้น “ข้าเห็นเจ้ามีคุณสมบัติชั้นเลิศ ภายนอกอาจก้าวหน้าถึงที่สุดได้ ไม่น่าว่าจะมีโชคใหญ่...เด็กน้อย เจ้าชื่อแซ่อันใด”

เฉยเฉยรับรู้ลึกลับว่าคำพูดประโยคนี้คั่นหูเล็กน้อย

จากน้อยแม้ค่อนข้างมีความเจ้าเล่ห์ของผู้พเนจรสุดขอบฟ้าอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างไรก็อายุน้อย ถูกอาจารย์ใช้เล่ห์กลจนน้ำมูกใส่ไหลออกมาสองสาย ตอบอย่างเคลิบเคลิ้ม “เสี่ยวหู มึทราบว่าจะอะไร”

“เช่นนั้นเอาตามอาจารย์ แซ่หนานก็แล้วกัน” มุ่งนุ้บจูบเราแพะ ยืนสถานะศิษย์อาจารย์ให้อย่างแนบเนียน “ข้าตั้งชื่อให้เจ้า...พยางค์เดียวว่า ยวน ดีหรือไม่”

เฉยเฉย “...”

หานยวนพ้องเสียงกับคำว่าได้รับความไม่เป็นธรรม...เป็นชื่อที่ทั้งมงคลและน่ายินดีจริง ๆ

อาจารย์คงทิวจนและเลือนแล้วเป็นแน่ เผอิญหน้ากับไปขอทานที่หนึ่ง เกรียมเนื้อเหน็บ เขาเลยเลือกคำพูดไม่ถูกอยู่บ้าง